

بررسی تطبیقی روش همسازی با اقلیم بین معماری ایران و مراکش نمونه موردی: شهر یزد و شهر وارزازات

حسین مدی¹، سودابه مهدی پور²، سمانه غلامی³

- 1- استادیار دانشگاه بین المللی امام خمینی - دانشکده معماری و شهرسازی
- 2- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات قزوین
- 3- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات قزوین

1) medi@arc.iriu.ac.ir

2) S_Mehdipour87@yahoo.com*

3) samanehgholami64@yahoo.com

چکیده:

انسان همواره در طول تاریخ سعی کرده است به منظور ایجاد سرپناهی امن برای سکونت، خود را با محیط پیرامون خود هماهنگ سازد تا بتواند شرایط مناسبی برای ادامه حیات خویش ایجاد کند. در حقیقت شرایط جغرافیایی، اقلیمی نیز در شکل گیری این فضای زیست، دخالت مستقیمی دارد. شرایط خاص اقلیم گرم و خشک باعث شده تا معماران در پی تلاش مداوم در جهت تطابق معماری با شرایط محیطی این اقلیم باشند، که توجه به این مورد یکی از راهکارهای رسیدن به اهداف معماری پایدار است. این نوشتار به بررسی نمونه موردی اقلیم گرم و خشک ایران (شهر یزد) و اقلیم گرم و خشک کشور مراکش (شهر وارزازات) می پردازد. دستاورد اصلی این مقاله را می توان در ذکر این نکته دانست، معماری سنتی ایران و مراکش، معماری پایدار محسوب می شوند؛ چرا که واجد کلیه شاخصه های پایداری بوده و همچنان پس از گذشت سالیان دراز توانسته اند به مسائل محیطی خود پاسخ دهند.

واژه های کلیدی: عوامل اقلیمی، اقلیم گرم و خشک، همسازی با اقلیم، سازگاری با محیط، معماری پایدار، مراکش و ایران